

Володимир Милук
(1921 — 1998)

ВІТЧИЗНИ ГІДНИЙ СИН

Управління культури Полтавської
обласної державної адміністрації

Обласна бібліотека для
юнацтва ім. Олесе Гончара

ВІТЧИЗНИ ГІДНИЙ СИН

*Сценарій літературно-художнього вернісажу
до 95-ї річниці від дня народження Володимира Малика*

84.4Укр.6
В-54

Автор-укладач: *Марина Григорівна Максименко*

Вітчизни гідний син : сценарій літературно-художнього вернісажу до 95-ї річниці від дня народження Володимира Малика / автор-укладач М. Г. Максименко; Полтавська обласна бібліотека для юнацтва ім. Олесь Гончара. – Полтава, 2016. – 16 с.

Сценарій літературно-художнього вернісажу, присвячений творчості українського українського письменника Володимира Кириловича Малика, адресується бібліотечним працівникам, які працюють з молоддю.

21 лютого виповнюється **95 років** від дня народження видатного українського письменника, автора пригодницьких та історичних творів **Володимира Кириловича Малика** (справжнє прізвище - Сиченко).

Якщо історія несе знання про рівень соціального, матеріального і духовного життя народів, про фактичний історичний процес, то художня історична проза, не хештуючи фактом цього процесу, підходить до розуміння конкретних подій з точки зору їх значущості для формування духовного багатства особистості, людської краси і досконалості.

Твори на історичну тему мають специфічне завдання – формувати національну свідомість, розкривати і примножувати історичний духовний досвід людства, давати моральні уроки майбутнім поколінням. Серед художніх творів, у яких відображено історичне минуле українського народу, помітне місце посідають історичні романи Володимира Кириловича Малика.

В літературу приходять по-різному. Автор пригодницьких та історичних творів Володимир Малик увійшов до неї за якихось пів-години. І ось вже протягом багатьох десятиліть твори Володимира Малика з захопленням читають діти, молодь і дорослі. Адже, письменник «заворожує чудовими й чарівними мандрями з країни в країну, з епохи в епоху, примушує радіти і ридати, любити і ненавидіти, переживати як власні, знегоди й перемоги героїв».

Для популяризації творчості Володимира Кириловича Малика серед молоді пропонуємо **сценарій літературно-художнього вернісажу** до 95-ї річниці від дня народження Володимира Малика **«Вітчизни гідний син»**.

Обладнання: книжкова виставка (перегляд літератури), мультимедійна презентація, записи пісень, портрет письменника, репродукції картин з пейзажами Полтавського краю. Показ мультимедійної презентації проходить паралельно з заходом.

Книжкова виставка «Уроки Володимира Малика».

Цитата: «Всі свої найголовніші твори я писав з однією метою – виправити духовний хребет нашого народу» (В. Малик)

Розділ 1. З любові й муки народжений...

Розділ 2. Словом щирим, полум'ямим.

Розділ 3. На буйних вітрах історії.

Розділ 4. Рядки любові, поваги та шани.

*Звучить пісня у викон. Миколи Кондратюка
«Пісня про Україну» (муз. І. Шамо, сл. Д. Луценко)*

Ведучий 1. Богиня Кліо пишається своїми лицарями-літописцями: вони ведуть читачів шляхами історії, презентують сучасникам події давноминулих літ. Минають віки, а їхні імена залишаються на золотих її скрижалях. Навічно вписані імена українських літописців Нестора, Д. Яворницького, А. Кашенка, П. Загребельного, Р. Іванченко, В. Шевчука. У цій низці імен постать Володимира Малика – особлива.

21 лютого цього року минає 95 років від дня його народження. Із 77 прожитих літ для творчої праці він отримав від долі не так і багато – сорок років...

Ведучий 2. За цей час письменник устиг написати історичну хроніку – тетралогію «Таємний посол», до якої ввійшли романи «Посол Урус-шайтана» (1969), «Чорний вершник» (1976), «Шовковий шнурок» (1977), романи «Князь Кий» (1982), «Чумацький шлях», «Горить свіча», «Черлені щити» (1985) та «Князь Ігор. Слово о полку Ігоревім».

Тільки імена цих історичних осіб засвідчують: не одну епоху вивчав письменник, щоб відтворити її, не одне століття пролягло між подіями, які змальовані митцем. Письменник вільно почувався в широкому часовому просторі, був сучасником не однієї епохи. Талановитим пером Володимир Малик наблизив ті давноминулі часи до нашої сучасності.

Ведучий 1. Палкий патріот України, людина крицево-стійка в переконаннях, він своїми творами відкрив для нас приховану правду рідної історії, навчив шанувати славних пращурів, допоміг «глянути на неприкриту правду нашого минулого, щоб зачерпнути в ній не зневіру, а силу».

Як же йшов процес становлення «патріота, свідомого українця»? Сам Володимир Малик ніколи не говорив про це. Проте відповідь на таке запитання він залишив у своїх лаконічних, надзвичайно точних, щирих і відвертих щоденникових записах, у, на жаль, незавершених спогадах.

Ведучий 2. Усе розпочинається з дитинства, формування життєвих переконань зокрема. Особливо в часи, коли діти дорослішають дуже швидко.

Народився Володимир Кирилович Малик (Сиченко) 1921 року в селі Новосілки Макарівського району на Київщині в селянській родині. У дитинстві хлопець засвоював уроки життя в нелегкій сільській праці, а мовні скарби здобував у найкращій академії народної мудрості. До Володимира прийшло раннє зачарування словом. В сусідньому селі Ясногородці закінчив середню школу.

Звучить «Мелодія» (комп. Мирослав Скорик)

Ведучий 1. Коли береш до рук чийсь щоденник, хай уже й виданий, то пригадуєш давній вираз: «Читати чужі щоденники – Еверест підлості». Але згадуються і слова мудрого француза А. Моруа, який стверджував, що щоденники пишуться з надією на 99%, що їх колись прочитають.

Знаходимо схожі слова і в щоденниках Володимира Малика за 1977 рік: «Пишу оце й думаю: кому буде охота читати ці сухі прозаїчні записи? І сам собі відповідаю: а може, ці правдиві, щирі, безпосередні нотатки про життя цікавіші за велемовні розглагольствування великорозумників, які в своїх особистих щоденниках пишуть «для історії»? Я ж для історії не пишу, я пишу для себе...». Почав свій щоденник прозаїк 11 січня 1958 року, вів його інколи нерегулярно, але постає він як цікавий документ доби, а що вів його письменник, особливо цікавими постають зафіксовані факти літературного і суспільного життя.

Дивує, який був чутливий Володимир Малик до всього, що відбувалося у світі, які прозірливі були судження.

Ведучий 2. Отже, звернімося до щоденника письменника: «Літо 1927-го... ВУФКУ взяло шефство над Новосілками, подарувало кіноапарат, кожної неділі «шефи» привозили кінофільми. Перший фільм «Тарас Трясило» показували просто неба на широкому панському подвір'ї. Закопали два стовпи, натягнули білий екран, наслали перед екраном соломи, і ми, діти, всілися на неї. А позаду – дорослі. Все село! Теплий вечір. Гудуть хрущі. Літають кажани. А на екрані – козаки... І зараз бачу все це, як тоді. Така дитяча пам'ять».

Так відбулося перше відкриття історії для Володимира Малика.

Ще змалечку уяву хлопця полонили краса рідного краю, народні пісні, думи, легенди, а пізніше прийшло захоплення українською історією. Його перші вірші й оповідання з'явилися ще у шкільному віці.

Ведучий 1. Пам'ятає письменник і жахливі роки голодомору 1932-1933 років та «радянзації» України: «Наприкінці 1933-го або на початку 1934-го року написав я оповідання про голод. Але цей голод переніс у Туреччину, бо своїм дитячим розумом збагнув, що писати про нашу країну небезпечно. Читав його у сільбуді. Люди плакали».

«У ці ж роки, десь в 1932-1933-му, я вперше задумався про національну нерівноправність. Якраз був у відпустці дядя Ваня, який працював у Марійській республіці. Я вже почав вивчати російську мову і запитав: «А як же марійці – вивчають марійську, російську і українську? А ми тільки дві...» На що мені дядя популярно пояснив: «Вони теж вивчають тільки дві мови – російську і марійську».

- А українську? – здивовано запитав я.
- Ніхто ніде української не вивчає. Всюди вивчають лише російську...

Це мені здалося несправедливим... Тепер я часто думаю, чому у нас така мовна несправедливість. Це були перші проблески національної свідомості. А зміцнив її «Кобзар» Шевченка. Я його читав вечорами на причіпку або на печі. Мати і Мишко слухали і плакали над «Катериною» та «Наймичкою».

Ведучий 2. Добре запам'ятав Володимир Малик і своє перше свідоме знайомство з «великою» політикою Сталіна 30-х років: «Перше грудня 1934 року. Мороз аж тріщить. Вечір. Сільбуд. Повно людей. На сцені – білий екран. Має демонструватися якийсь фільм. Я сиджу поруч з дорослими, нетерпляче жду «кіна». Та раптом із-за екрану виходить незнайомиць у довгій сірій шинелі, підняв руку. Всі затихли.

- Товарищи! – почав він суворо, аж загрозливо. Від його загробного голосу стало якось не по собі. – Сегодня в Ленинграде подлые враги партии и народа убили пламенного революционера Сергея Мироновича Кирова...

Стало страшно. І зараз бачу високу худу постать цього районного начальника з палаючими очима, запаленими щоками, шинеллю до п'ят. Серце моє стискувалося і стискувалося від його безпощадних слів:

- Смерть предателям! Убийцам никакой пощады!»

Зал заціпенів. Мені здавалося, люди й не дихали. Ніби в могилі. Я вже був в 7-му класі і багато чого розумів. Діти того страшного часу швидко ставали дорослими. Передусім навчилися мовчати».

Зовсім юним Володимирові Малику довелося стати свідком незаконних сталінських репресій. «□...□ йшов 1937, а згодом 1938 рік. Нас не зачепили ці роки, але було страшно. Навколо «вороги». Розстріли. Що робилося в газетах – тільки й друкували: смерть, смерть, смерть... У селі чоловіки не спали влітку в хатах, а в городі. Слухали – чи не гуде машина? Уночі це міг бути лише «чорний ворон», інші не їздили. Якщо загула – тікали в ліс, у луки, за Ірпінь. Але кого назначили, всіх забрали...»

Ведучий 1. Процес формування особистості письменника продовжувався вже в стінах Київського державного університету, до якого він вступив у 1938 р. на філологічний факультет.

Читаємо у щоденнику Володимира Малика: «1940 рік. Третій курс. Ми змужніли. Розширилися горизонти. Усупереч офіційній пропаганді ми ставали свідомими українцями. Мене почала цікавити історія України. Та й хлопців теж. Однак мовчали. Ця тема була заборонена. Табу».

Саме тоді Володимир Кирилович зробив свій дебютний крок у літературу. Але навіть радість першої публікації була затьмарена «вивихами епохи»: «У № 8 за 1940 рік «Молодого більшовика» Андрій Малишко надрукував мої вірші... Не забарилася і рецензія в «Комсомольці України». Розгромна. Стаття оглядова – і всі молоді автори, а серед них і я, розгромлені в пух і прах. За аполітичність...

Тим часом написав сонети та октави (перші в моїй практиці), ряд ліричних віршів. Поніс Андрію Малишкові. Він сухо мовив:

- Ну, сонети та октави – парафія М. Рильського. Я не люблю цю форму...

Однак замислившись, прочитав мої рукописи ще раз.

- А оці – надрукую, - і відклав кілька віршів собі у стіл, - і швидко, дам улітку 41-го...

Я зрадив. Це був певний шлях у літературу. А було мені лише 18 років...»

Ведучий 2. А потім почалася війна. На долю юнака випали випробування, перед якими тьмяніють усі жахи Дантового пекла: «Народне ополчення спочатку під Києвом, потім під Харковом, поранення, фашистські табори. Не сподівався вижити, але вижив – молодість перемогла. Навіть у найчорніші дні осені 42-го року, коли фашисти рвалися до Волги, а сам був на волосинку від смерті, я не губив віри у наш народ, у перемогу». Навіть вірші складав у думках і тихцем розповідав найдовіренішим товаришам:

*Солдат підвівсь на ранені рамена
І погляд утопив у синю синю далечінь.
Побачив збурені знамена,
Почув звитяжну музику мечів.*

Повернувшись 1945 р. додому, він деякий час вчителював у Ясногородці й Бишівці, заочно закінчував університет.

Після закінчення війни довелося пройти іще через пронизливі «перевірки» в сталінських фільтраційних таборах, а потім постійно відчувати на собі пильний погляд «всевидючого ока» «компетентних органів»: «Про вірші довелося забути. Куди мені, колишньому полоненикові, мріяти про літературу... Та потяг до творчості був таким сильним, що інколи хапався за ручку... Це були ліричні вірші. Ховав їх від людського ока і під стріху, і під землю...» - зізнавався митець.

Ведучий 1. Боляче читати сьогодні ці рядки. Але у них – викриття тоталітарної доби: «Суспільна атмосфера була тяжка. Культ Сталіна досягнув нестерпних, потворних форм. Дихати було важко. Репресії наростали. Я це дуже гостро відчував: не був певен, що мене обмине ця чаша...»

У такій задусі повоєнних років гартувався крицевий характер Володимира Кириловича Малика... Нелегко було письменникові й після смерті тирана. За сотні кілометрів від рідного Поїрпіння, у Лубнах, теж не мав він жаданого спокою: «Стежили за мною і тут в сто очей. Багатьох я знав. Був обережний».

Одначе не писати Володимир Кирилович не міг. Не міг і не бажав також поступатися власними переконаннями. Так і проніс через усе життя палку і щиру синівську любов до неньки-України. Він був одним із небагатьох, хто мав повне право сказати про свій життєвий шлях словами Кобзаря: «Ми чесно йшли, у нас нема зерна неправди за собою».

Ведучий 2. Місто Лубни, засноване 988 року, як частина міст-фортець Посульської оборонної лінії, князем Володимиром Святославовичем, дихало славною тисячолітньою історією. Володимир відчув особливу ауру давнього міста. Не міг не відчути, адже з дитячих літ був закоханий у народні легенди, перекази, думи і пісні. Тут у Лубнах, Володимирові захотілося наблизити до сучасників славні сторінки минулої давнини. У Володимир Кирилович береться за перо.

У червні 1956 р. Володимир Кирилович Сиченко завітав в редакцію видавництва «Молодь». Завідувач відділу з літератури для дітей Б. Чайковський переглянув 2 зошити, які приніс із собою поет. Один із зошитів зацікавив редактора. Але його зацікавило, чому саме Малик. Як виявилось, Малик – це дівоче прізвище його дружини. Коли Володимир ніс свій рукопис у видавництво, вона порадила взяти це прізвище, як її оберіг. Того дня у видавництво заходив учитель Володимир Сиченко, а письменник Володимир Малик.

Ведучий 1. Перша книга Володимира Малика – віршована історична казка «Журавлі-журавлики» - побачила світ 1957 р. у видавництві «Молодь». Б. Чайковський говорив, що він «заворожує чудовими і чарівними мандрами з країни в країну, з епохи в епоху, примушує радіти й ридати, любити й ненавидіти, переживати, як власні, знегоди й перемоги героїв».

Письменник успішно працював у жанрі віршованих історичних поем і легенд. Його «Чарівний перстень», «Месник із лісу», «Червона троянда», «Микита Кожум'яка», «Воевода Дмитро» із задоволенням читають дорослі, молодь і діти.

Ведучий 2. У 1968 р. вийшли твори, якими можна і зараз пишатися: «Собор» Олесь Гончара, «Диво» П. Загребельного і «Мальви» Р. Іваничука. Тоді заявив про себе як письменника всеукраїнського масштабу і Володимир

Малик романом «Посол Урус-Шайтана». Але пізніше прийшов партійний прокурор Кремля В. Щербицький та ідеолог В. Маланчук, і як на горі, вийшов «Меч Арея» І. Білика. З'явилася партійна постанова – зняти з усіх видавництв твори історичної тематики. На зборах Спілки письменників говорили: «Каламутними потоком линула історична література!» Володимир Малик був в епіцентрі цих подій, його твори у «закритих» рецензіях знищували.

Зі щоденника: «Почали мене цькувати. І хтозна з якого боку ждати халепи. Настрій препоганий. Майбутнє – темне і непевне». У видавництвах говорили: «Поки що пишть щось на сучасну тему. Або про війну... Історію потім».

Звинувачений у «Робітничій газеті» (1973), що «не показав класового розшарування на Січі», В. Малик потрапив у списки «ненадійних». І коли дозволили видавати по одному історичному твору на рік (на всю Україну) черга дійшла і до нього 1976 р.

Звучить уривок мелодії «Елегія» (комп. Микола Лисенко)

Ведучий 1. Тематика творів Володимира Малика – розмаїта. У повісті «Слід веде до моря» (1975) він розповів про проблеми тогочасної школи. Про боротьбу молоді проти фашистів розповів у повісті «Двоє над прірвою» (1983).

Та славу Володимиру Малику принесли його історичні романи. У його творах постала українська історія від сивої давнини до найновіших часів. Володимир Малик жив історією, віддавав їй свою душу. Написання історичних романів потребувало ґрунтовної підготовчої роботи над історичними джерелами – архівними документами, літописами, мемуарами. Часто доводилося сидіти в архівах, вивчати дослідження істориків, виїжджати на місця, де колись жили герої його книг.

Незважаючи на те, що почалися гоніння на історичну літературу, протягом 60-70 рр. він пише популярну гостросюжетну тетралогію «Таємний посол», створену на матеріалі української та татарсько-турецької дійсності XVII ст. Наступні романи теж були присвячені трагічним періодам вітчизняної історії: князівським чварам і невдалому походу князя Ігоря проти половців («Князь Кий», «Черлені щити»), Батиєвому нападу («Горить свіча»), задушливій атмосфері екатерининської епохи («Чумацький шлях»). Його твори отримали українське та міжнародне визнання, були перекладені багатьма мовами, удостоєні кількох премій.

Ведучий 2. Володимир Кирилович звертався до історії різних країн і різних епох. Та все ж його найбільше хвилювала сива давнина рідної України.

Інколи цікавий сюжет письменник створював завдяки щасливому випадку. Так, в архіві натрапив на цікавий документ, в якому йшлося про те, що напередодні російсько-турецької війни 1677-1681 рр. (походів османського війська на Чигирин) кошовий отаман Запорізької Січі Іван Сірко відрядив до Туреччини козака, який добре володів турецькою мовою і знав звичаї турецького народу. Козак мав завдання розвідати наміри султана Магомета IV щодо України. Розвідникові пощастило здобути і привезти султанський фірман (указ) про основні воєнно-стратегічні приготування до загарбницького походу в Україну. Між іншим цей документ і понині зберігається в Москві. Та історія не зберегла імені відважного козака-розвідника. Володимир Малик назвав його Арсеном Звенигорою і зробив головним героєм тетралогії «Таємний посол».

В історичних романах ми зустрічаємося ніби з двома авторами: Володимир Малик – історик, літописець, і він же – лірик, живописець, серцезнавець.

Ведучий 1. Виваженість думки, чистота помислів, виняткова щирість і чесність були характерними рисами В. К. Малика.

За зовнішньою м'якістю Володимир Малик був людиною та письменником стійким, послідовним у поглядах, спроможним без галасливого пафосу відстояти свою позицію. Він умів глянути на події під кутом зору співрозмовника, не соромитися прийняти його точку зору, бо й для нього правда життя, художня правда важили дуже багато. Бути твердим, а не закам'яніло твердолобим – ця рідкісна та дорогоцінна риса характеру понад усе звеличує талановиту, видатну людину.

Почесті, слава, премії та літературні відзнаки ніколи не хвилювали письменника: «Тягаря слави і досі не відчуваю, - писав він уже в останні місяці свого життя. – Та це мені і не потрібно. Аби лише видавали мене і читали – і це, в якійсь мірі, допомогло духовному відродженню нашого затурканого народу. А для мене – це головне».

Праця нашого земляка високо поцінована громадськістю та державою: він став лауреатом трьох літературних премій – ім. Лесі Українки, ім. Григорія Сковороди та Фонду Т. Г. Шевченка. Його творчість внесена Міністерством України у підручник з літератури для вивчення учнями в школі.

Ведучий 2. Володимир Кириловичу Малику випало щастя стати свідком здійснення своєї найзаповітнішої мрії – проголошення незалежної, соборної Української держави. З його творами Україна вступила в третє тисячоліття...

«Усі свої найголовніші твори я написав з одною метою – виправити духовний хребет нашого народу», - так чітко, лаконічно і значуще сформулював у щоденнику суть власної творчості Володимир Кирилович Малик.

Звучить пісня у викон. Діани Бігун «Моя земля» (сл. та муз. М. Захарченко)

В останні роки письменник зробив переклад і реконструкцію видатної літературної пам'ятки часів Київської Русі «Слово о полку Ігоревім». Це не довільний переклад, а серйозна наукова праця, максимально наближений до оригіналу текст. Володимир Малик провів велику дослідницьку роботу, навіть проїхав гіпотетичним шляхом князя Ігоря з Новгород-Сіверська за ріку Донець. Перекладене на сучасній українській мові «Слово о полку Ігоревім» вийшло 1995 р.

Ведучий 1. Загальнознано: очі – дзеркало душі, якщо вона є у людини. Очі Володимира Малика теплі та уважні, спостережливі та відкриті, дружні і в той же час з притаманним вікові сумом. В погляді Володимира Малика були розум і виваженість, зацікавленість та бажання завжди прийти на допомогу, поділитися досвідом письменника.

Його невсипуща працездатність викликала захоплення, а його енергія передавалася від серця до серця. Він був живим прикладом того, як творча людина, митець має присвячувати всього себе служінню ідеалам рідного народу, материнській отчій землі. В серцях сотень щирих героїв його книг, Володимир Малик озивався лагодою і правдою, добротою педагога і мудрістю письменника.

Анатолій Бурба присвятив письменнику вірш «Журавлі-журавлики мої...»

*В. К. Малику – моєму вчителю й автору
незабутніх зі школи «Журавлів, журавликів»*

*Іще в лісах сніги лежать –
Здалека журавлі летять.
Махають сірими крильми,
Щоб не злякатися зими.
Щось тривожно й радісно кричать.
Журавлі, журавлики мої –
Повернулись в рідній краї.
Я дивлюся вам услід,
Ніби рину у політ,*

*Ніби знов мені сімнадцять літ!
Вже позаду море-океани,
Та не весь прилинув караван...
Тужать в небі журавлі –
За тими, що у землі,
За тими, що у чужій землі.
Але щастя крик перемога:
«Це ж земля, бо, мила, дорога!»
Вдень, вночі і ранком п'ють
Журавлі нелегку путь,
Щоб весну Вітчизни повернуть.*

Ведучий 2. Кажуть, людина не вмирає доти, доки жива про неї пам'ять. Володимиру Малику жити в пам'яті поціновувачів української літератури й серцях тих, хто мав щастя бути з ним знайомий, вічно. І це не гіпербола. Це проста і справедлива істина.

Його пам'ятають як людину надзвичайно талановиту людину – трудівника, активного громадського діяча, вчителя і наставника.

*Закривається книга життя.
У минуле нема вороття.
Хоч не все, що гадалось, збулось, -
Як судилося, так і жилось...*

(П. Сиченко)

Помер майстер українського історичного роману Володимир Кирилович Малик 31 серпня 1998 року.

*Звучить пісня у викон. А. Мокренко та Л. Остапенко
«Дзвенить у зорях небо чисте»(сл. Д. Павличка, муз. О. Білаша)*

Список використаної літератури

Больбат, С. Лубенський князь слова [Текст] / С. Больбат // Літературна Україна. - 2011. - 10 берез. - С. 15.

Дяченко, А. Любив і вчив любити Вітчизну - Україну [Текст] / А. Дяченко // Вечірня Полтава. - 2006. - 16 лют. - С. 7.

Дяченко, А. Якщо ти людина...: до літ. портретів деяких полтавських поетів і прозаїків другої половини ХХ ст. [Текст] / А. Дяченко. - Полтава, 2000. - С. 21-25.

Жовнір, Н. Чорнобривці та... гінкго Володимира Малика. Дерево імені "українського Дюма" ростиме у різних країнах світу [Текст] / Н. Жовнір // Вечірня Полтава. - 2014. - 10 груд. - С. 6.

Зелень, М. Горить свіча слави козацького пісняря [Текст] / М. Зелень // Вечірня Полтава. - 2011. - 16 берез. - С. 9.

Карпенко, В. Слави козацької пісняря [Текст] / В. Карпенко // Літературна Україна. - 2001. - 12 квіт. - С. 6.

Козюра, В. «Чумацький шлях» очима вчителя історії [Текст] / В. Козюра // ПостМетодика. - 1995. - № 3-4 (10). - С. 19-20.

Козюра, І. Вітчизни гідний син [Текст] / І. Козюра // Рідний край. - 2001. - № 1 (4). - С. 116-119.

Козюра, В. Гідний син України [Текст] / В. Козюра // Уроки Володимира Малика Сучасники про письменника і його творчість. - Полтава, 2005. - С. 49-52.

Козюра, І. Загадка, залишена Майстром [Текст] / І. Козюра // Зоря Полтавщини. - 2015. - 16 лют. - С. 3.

Козюра І. Історія Посульського краю - на газетних шпальтах [Текст] / І. Козюра. - Полтава, 2007. - С. 56-60.

Костенко М. Над темним хлібом душі : Пошук. Критика. Есе. [Текст] / М. Костенко. - Полтава, 2009. - С. 364-367.

Уроки Володимира Малика Сучасники про письменника і його творчість [Текст] - Полтава, 2005. - С. 49-52.

Шпиталь, А. "Історичний роман - то каторга, і не завжди солодка" (Володимир Малик) [Текст] / А. Шпиталь // Слово Просвіти. - 2011. - 21 лип. - С. 12.

Твори Володимира Малика

Малик, В. К. Воєвода Дмитро [Текст] : героїчна поема / В. К. Малик. - К. : Веселка, 1972. - 42 с.

Малик, В. К. Горить свіча [Текст] : роман / В. К. Малик. - К. : Український письменник, 1992. - 431 с.

Малик, В. К. Князь Ігор. Слово о полку Ігоревім [Текст] / В. К. Малик. - К. : Український Центр духовної культури, 1999. - 416 с.

Малик, В. К. Князь Кий [Текст] / В. К. Малик. - К. : Дніпро, 1989. - 574 с.

Малик, В. К. Таємний посол [Текст] : тетралогія : роман : в 2 т. / В. К. Малик. - К. : Дніпро, 2002.

Т. 1. : Кн. 1 : Посол Урус-шайтана. Кн. 2. : Фірман султана. - 2002. - 395 с.

Т. 2. : Кн. 3. : Чорний вершник. Кн. 4. : Шовковий шнурок. - 2002. - 450 с.

Малик, В. К. Червоні маки [Текст] / В. К. Малик. - К. : Український Центр духовної культури, 2001. - 208 с.

Малик, В. К. Чорнобривці [Текст] : спогади / В. К. Малик. - Полтава : АСМІ, 2007. - 228 с.

Малик, В. К. Черлені щити [Текст] : роман / В. К. Малик. – Харків. : Прапор, 1985. – 295 с.

Малик, В. К. Чумацький шлях [Текст] : роман / В. К. Малик. – Харків. : ТОВ «Бібліолектор», 2013. – 315 с.

ВІТЧИЗНИ ГІДНИЙ СИН

Сценарій літературно-художнього вернісажу
до 95-ї річниці від дня народження Володимира Малика

Автор-укладач *Марина Григорівна Максименко*

Редактор *В. В. Потуремець*
Комп'ютерна верстка *В. Ф. Походун*
Відповідальна за випуск *С. В. Сичова*

Підписано до друку 22.02.2016. 16 стор. Тираж 3 прим.
Обласна бібліотека для юнацтва імені Олеся Гончара
36039, м. Полтава. вул. Енгельса, 25а

<http://libgonchar.org> E-mail: pobugonchara@ukr.net